

0668808085

Ministero della Giustizia

Dipartimento Giustizia Minorile
Autorita' Centrali Convenzionali

AA. CC.
A.C. / Aja 80/62/08
Prot. n. 25948
MOLTO URGENTE

Roma, 3 SET. 2009

Al Ministero dell'Interno
Dipartimento della Pubblica Sicurezza
Direzione Centrale Polizia Criminale
Servizio Interpol - ROMA

Ministero degli Affari Esteri
D.G.I.E.P.M. - Ufficio IV
R O M A
(Telefax n. 06/36918628)

Preg.mo Avvocato
Gabriella de Strobel
V E R O N A
(Telefax n. 045/8011023)

OGGETTO: Minore Roberto BRUNELLI, nato il 26.11.2003 a Verona (Italia), figlio di Filippo BRUNELLI (cittadino italiano, nato a Verona il 19.6.1972) e di Ganna LEVADNA (cittadina ucraina-italiana nata a Dnipropetrovsk il 17.10.1975). Istanza di rimpatrio del minore presentata dal padre, ai sensi della Convenzione de L'Aja del 25 ottobre 1980.

In relazione alla scomparsa del piccolo Roberto Brunelli si chiede la collaborazione di codesto Ufficio per le necessarie attività di localizzazione in territorio ucraino.

Questo Ufficio segue la vicenda del minore dal mese di marzo dello scorso anno, quando il signor Brunelli depositava l'istanza per il rimpatrio in Italia del figlio. Nel mese di giugno del 2007 la signora LEVADNA aveva infatti dichiarato al marito di volersi recare insieme al bambino in Ucraina presso i propri genitori (residenti a Dnipropetrovsk, Vorontsow, casa 9, appartamento 30), come già avvenuto negli anni precedenti. Contrariamente però all'accordo col marito, che prevedeva il rientro in Italia della moglie

0668808085

Ministero della Giustizia

Dipartimento Giustizia Minorile Autorita' Centrali Convenzionali

e del bambino per la metà del mese di settembre del 2007, la signora non aveva più fatto rientro presso il domicilio coniugale per stabilirsi in Ucraina presso i propri genitori.

Con sentenza del giorno 30 luglio 2009 la Corte di Appello di Dnipropetrovsk ha ordinato il rimpatrio del piccolo Roberto in Italia, entro il 1° settembre 2009 (si allega copia del provvedimento). Purtroppo però, ad oggi, non è stato possibile dare esecuzione alla predetta sentenza a causa della irreperibilità della signora Ganna Levadna e del minore.

Per completezza d'informazione si allega copia dell'ultima comunicazione ricevuta dall'Autorità Centrale ucraina in merito al caso, nonché le missive ricevute negli ultimi giorni dal legale italiano della parte istante, che segnalavano inizialmente la presenza del minore presso l'ospedale Dnipropetrovsk, luogo nel quale il piccolo si trovava ricoverato nel mese di agosto per presunti problemi neurologici. Il minore però avrebbe lasciato il nosocomio assieme alla madre in data 31.08.09.

Ciò premesso si chiede la necessaria collaborazione di codesto Ufficio, restando a disposizione per ogni ulteriore necessità di chiarimenti e documentazione.

Si ringrazia.

Distinti saluti.

(Ricci)

Il Magistrato Addetto
Valeria PROCACCINI

0668808085

категорія: 46

ЧОМВР ТЕЛЕФОНА:

03 АВГ. 2009 16:44 СТР1

Головуючий угорій інстанції: Ткач М. Я.
 Суддя-доповідник: Приходченко А. І.

КОДИ

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

**29 липня 2009 року колегія суддів судової палати у цивільних справах апеляційного суду
Дніпропетровської області у складі:**

*Головуючого -
Суддів:*

При секретарі
з участю:

представника заявитка
представників позивача
і відповідача
представників відповідача:
представника третьої особи

*Гайдук В. І.,
Приходченко А. Д., Кочковій Н. О.,
Горобець К. В.,
Налявайко М. М.,
Корякова В. М., Мартинової О. В.,
Левадкої Г. Г.,
Левадкої Л. І., Прокурія І.Л.,
Схрінника В. М.,
Удовиченю Б. О.,*

розвіянувши у відкритому судовому засіданні у залі суду в місті Дніпропетровську цивільну справу за позовом Ерунелі Філіппо, в інтересах якого звернулося із заявкою Міністерство юстиції України, до Левадкої Ганни Георгіївни про забезпечення повернення дитини до місця постійного проживання, третя особа Амур-Міністерство юстиції України та представник позивача Мартинової Олеки Вікторівни на рішення Амур-Дніпропетровського районного суду м. Дніпропетровська від 18 лютого 2009 року.

ІСТАНОВИЛА:

У серпні 2008 року Міністерство юстиції України, на виконання міжнародних зобов'язань України за Конвенцією про ювільно-правові аспекти міжнародного вихradення дітей, вчиненої у Гаазі 25.10.1980, яка була ратифікована Законом України № 3303-ХУ від 11.01.2006 і набула чинності з 01.09.2006 (заті Конвенція 1980), від імені Брунелі Ф., звернутося до суду з позовимою заявкою до Левадкої Г. Г. про забезпечення повернення до місця постійного проживання в Італії у м. Вероні на вулиці Санта Маруїна, 7, малолітньої дитини Брунелі Роберго, 26.11.2003 року народження, який походить від умовленого за італійським законодавством шлюбу між Брунелі Ф. та гітівідцем Левадкою Г. Г., які після закінчення обіцяного строку перебування в Україні без згоди позивача утримують дитину на території України з вересня 2007 року у незаконовільних умовах проживання у м. Дніпропетровську на проспекті Воронцові, 9/30, посилюючись на незаконне переміщення дитини. Гід час розгляду справи точієч обґрутування позову уточнює і посилюється на незаконне утримання відповідаючо дитини на території України (а.с.138 т.1). Оскільки відповідачка відмовляється добровільно повернути дитину до Італії, позивач та Ерунелі Ф., засилуючись на положення Закону, просили ~~суддю~~ ~~засідання~~ ліквідити позові

В апеляційних скаргах Міністерство юстиції України та Мартинова О.В., представник Брунеллі Ф., порушують питання про скасування рішення суду першої інстанції з ухваленням нового рішення про задоволення позову, посилаючись на положення з'ясуванням судом обставин, що мають значення для справи при застосуванні ст.ст. 1,2,3 Конвенції 1980 щодо повернення дитини до гостійшого місця проживання, невідомість підстав та фактів для застосування ст.ст.13,20 Конвенції 1980 щодо цивільних ділінн, обґрунтованість висновків суду щодо перебігу строку перебування дитини з дати її переїзду та утримання.

Заслухавши суддо-доповідача, вислухавши доводи апеляцій представників Міністерства юстиції України та позивача, які підтримали скарги в апеляційній інстанції, заперечуючи відповідачки та її представників, представника органу опіки та піклування, які належали на законності і обґрунтованості рішення суду першої інстанції, вивчуючи матеріали справи, доказувши малолітнього сина Брунеллі Роберто, перевіривши в межах доводів апеляційної скарги та заявленіх в суді першої інстанції вимог законність і обґрунтованість судового рішення, суд дійшов висновку про необхідність його скасування, виходячи з наступного.

Відмовляючи позивачу у задоволенні його вимог, суд першої інстанції виходив з того, що відповідач побігла з Італії з малолітнім сином як спосіб самозахисту своїх прав від матеріального та психологочного насилля в сім'ї, та з огляду на законодавство щодо громадянства України вільно обрала для себе і свого сина місце проживання в м. Дніпропетровську відповідно до гарантованих в Україні конституційних прав і свобод, а позивач та заявник в його інтересах не довели факту незаконного переміщення дитини у спосіб її викрадення, а також само дитина перебуваючи тривалий час в Україні соціально адаптувалася, йї забезпечені належні побутові умови, умови для фізичного і духовного, освітнього розвитку, через що існує ризик негативного впливу на психічне здоров'я дитини, різко зміни укладу життя, до якого звикла дитина.

Проте з такими висновками суду погодитися не можна.

Встановлено, що Левадія Г.Г., громадянка України, яка в наступному прийняла також громадянство Італії, 30 жовтня 2003 року за італійським законодавством з громадянством Італії Брунеллі Філіппо, позивачем у цій справі, уклала шлюб, від якого вони мають малолітнього сина Роберто, який народився 26.11.2003 у м. Вероні і має громадянство Італії та України. Їх сім'я спільно постійно проживала у м. Вероні на вулиці Санта Джуліано, 7, разом з сім'єю батьків Ф.Брунеллі до червня 2007 року, коли відповідач з малолітнім сином вийшли тимчасово в Україну на гостину до її батьків у м. Дніпропетровськ, що не оскаржується і відповідає не заперечує. Дані обставини також підтверджуються письмовими доказами по справі: свідоцтвом про одружження, свідоцтвом про народження, довідками про прописку та громадянство Італії, довідками про відмілення дитячого закладу у м. Верона, медичними довідками про нагляд за дитиною в м. Верона, фото (а.с.18,19, 85, 143, 157,170,182, 185-191 том 1, а.с. 219-225 т.2).

Також безпідставно встановлено судом, що відповідач мала повернутися з сином до Італії авіарейсом 28.09.2007, про що сідічать дані про авіаційні квитки (а.с.5-6 т.2), проте не зробила цього, пояснюючи такий вчинок викликаним свого підільського обов'язку з

0668808085

родиною прибув до України в м. Дніпропетровськ. Під час розмов з відповідачем про повернення малолітнього сина до їх спільного місця проживання в Італії, дізнався про намір відповідача залишатися разом з дитиною в Україні. Заперечуючи проти цього наміру, поживає ^{намагався} вирішити це питання мирним зрегулюванням, що підтверджено поясненнями сторін та їх представників в судових засіданнях.

Тому, суд апеляційної інстанції вважає, що 28 вересня 2007 р є часом, з якого Брунеллі Ф. мав до відатися про порушення його прав спільної з відповідачем батьківської опіки над дитиною. У березні 2008 р Брунеллі Ф. звернувся з заявою до органів юстиції про порушення дотримання щодо повернення дитини до місця постійного проживання відповідно до Конвенції 1980 (а.с.13-19 т.1), а 28.08.2008 (повторно) Міністерство юстиції України, представуя очі його інтереси, звернулося з позовом до місцевого суду м. Дніпропетровська.

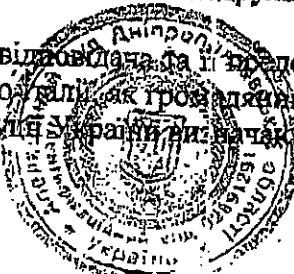
На час під'їзду Леканді Г.Г. з Італії до України разом з дитиною у червні 2007 року письмова згода для залишення дитини на постійне місце проживання за межами Італії у позивача не відбувалася та відповідне судове рішення судді-опікуна не виносилося, оскільки між сторонами було обумовлено тимчасове перебування на Україні, що було підтверджено сторонами та їх представниками у судовому засіданні.

За таких обставин, правонідійсні, що виникли між сторонами підпадають під дію Конвенції про юрисдикцію-правові аспекти міжнародного викрадання дітей, вчиненої у Гаазі 25.10.1980, яка, ратифікована Законом України № 3303-ХУ від 11.01.2006 і набула чинності з 01.09.2005, і строки звернення до суду, які передбачені ч.1 ст.12 цієї Конвенції, позивачами не пропущено.

Розв'язуючи спір у цій справі, колегії суддів виходять з наявного правового конфлікту з одного боку інтересів Брунеллі Ф., пов'язаних з реалізацією йим прав батька вимушено в умовах, в яких такі права крачакті сній дійсний зміст, та з іншого боку прав відповідача на материнство, де дитина та забезпечення її реалізації її наявних інтересів стали заочниками злікення особистісних мотивів матері і батька. З урахуванням цього суд апеляційної інстанції визначає межі своєї юрисдикції та застосовує право до спірних сімейних відносин сторін, які засновані на засадах формально-юридичної рівності та вільному волевиявленні.

На час розгляду справи позивач і відповідач є подружжям, маючи за визначенням ст.ст. 1, 16 Закону України «Про міжнародне приватне право» спільний особистий закон за громадянством Італійської Республіки і відповідно до ст. 66 зазначеного Закону права та обов'язки батьків і їх малолітнього сина визначаються італійським правопорядком, оскільки ця сім'я до фактичного роздільного проживання батьків мала останнє звичайне спільне місце проживання в Італії, де продовжує проживати один з подружжя – позивач.

Висновки суду першої інстанції, твердження відповідача та його представників про неможливість повернення дитини Роберто Брунеллі до України як громадянина України, не ґрунтуються на Законі, оскільки ст.ст.4 та 25 Конституції України визначають публічно-

правові відносини між громадянами та державою Україною, в той час як спірні приватні відносини між сторонами відносяться до приватноправових відносин, а тому у цій справі не йдеється про вилворення, за яким відбувається передача особи владі іноземної держави.

Встановлено судом і не оспорюється сторонами, що до моменту фактичного передачі віллпсвідатки з дитиною до України вона та позивач за італійським приватнопорядком мали на рівних право сім'ї батьківської опіки над їх малолітнім сином, через що требає пред'явленого позову підпадає під визначені цілі та об'єкт захисту за п. «б» ст. 1 Конвенції 1980 і обов'язкової для України відповідно до ст. 9 Конституції України. Тому суд апеляційної інстанції відхиляє будь-які запереченні відповідача та йї представників щодо недотримання позивачем і заявником умов пред'явлення позову, визначених ст. 8 зазначеної Конвенції 1980, оскільки у поданій позивачем звині до Мін'юсту зазначені всі обставини виникнення колективних прав батьківської опіки та їх стверджуваного горушення, що підлягали доказуванню і перевірці у межах судового провадження.

Суд апеляційної інстанції згідно з ст. 2, 3 Закону України «Про міжнародне приватне право» з підтримкою визначення місця постійного проживання дитини в цілях п. «а» ст. 1 Конвенції 1980 згідно того, чи потерпає від порушення *status quo* дитини, відповідно до ст. 7 Конвенції про юрисдикцію, право, що застосовується, визнання, виконання та співробітництво щодо батьківської відповідальності та заходів захисту дітей, вчиненої у Газі 19.10.1996, ратифікованої Законом України № 136-У від 14.09.2006 і обов'язкової для України відповідно до ст. 9 Конвенції України з 01.02.2008 (далі Конвенція про юрисдикцію 1996), притукає збереження юрисдикції органів державної влади Італійської Республіки доти, доки триває судовий розгляд у цій справі і не постановлено рішення про відмову з позиції дитини.

Внаслідок цього суд має розглянути дій відповідача щодо йї звернення до органів опіки та піклування та пред'явлення позову через національний суд про визначення місця проживання дитини з матір'ю не інакше, як за визначенням ст. ст. 16, 17 Конвенції 1980 намаганням легалізувати відносини, що фактично складлися, з наміром підпорядкувати їх праву України в обхід закону, що значення для розв'язання спору згідно ст. 10 Закону України «Про міжнародне приватне право» у цій справі не має.

Колегія суддів, висилиє згідно з ст. 14 Конвенції 1980 доводи відповідача та йї представників про відсутність національної експертизи (формальна процедура визнання рішення) щодо різень цивільного та кримінального суду м. Верони Італійської Республіки від 22.07.2003 та 14.05.2009 про права батьківського піклування. Разом з тим, колегія суддів не приймає до уваги ці рішення через невідповідність їх вимогам п. «а» ч. 1 ст. 9 Європейської Конвенції про визнання та виконання рішень стосовно опіки над дітьми та про повернення опіки над дітьми, вчиненої у Люксембурзі 25.05.1980 і обов'язкової для України відповідно до ст. 9 Конвенції України з 01.11.2008 згідно з Законом України № 135-У від 06.03.2008 про ратифікацію (далі Європейська Конвенція про опіку 1980), оскільки ці рішення ухвалені за одностороннім діючим позивача у відсутності зідіснівника, а так само будь-кого з його представників. Відповідно у судовому засіданні заявила, що відповідно до положень Конвенції про розв'язання за кордоном судових та позасудових документів у цивільних та комерційних справах, вчиненої у Газі 15.11.1965, установленим нею порядком відповідно до норм, яким

0668808085

порушені судовий розгляд, або аналогічний документ достатній за задалегідь для того, щоб вона могла забезпечити свій захист, а отримала вже ухвалене судове рішення по справі від 14.03.2009. Італійська держава втіда також не виконала надане їй судове порушення щодо надання доказового підтвердження про повідомлену позивачем суду процесу місця проживання відповідача та надіслання відповідних судових документів дипломатичними каналами за фактичним місцем проживання відповідача. Відтак, суд апеляційної інстанції на підставі ст. 12 Європейської Конвенції про спіку 1980 не може вирвати переселення дитини до України за рішеннями цивільного та кримінального суду м. Верони Італійської Республіки від 22.07.2008 та 14.05.2009 незаконним відповідно до ст. 14 Конвенції 1980, оскільки такі рішення суперечать конституційним засадам умисності судочинства за ст. 129 Конституції України.

Звідси, визначивши меж судового розгляду у цій справі за ст. 11, 303 ЦПК України, суд апеляційної інстанції має перевірити правильність застосування ст.ст. 3, 12 Конвенції 1980 та наявність підстав для застосування ст.ст. 13, 20 цієї Конвенції, не вирішуючи питання про те, з ким має проживати дитина за встановленого режиму роздільного проживання батьків: позивача і відповідача, як подружжя, а так само не постановляючи у цій справі будь-яких рішень, які б встановлювали обмеження щодо доступу відповідача до дитини і здійснення нею батьківського піклування щодо можливості викорінення дитини, що могло б визначатися як відірання дитини від батьків згідно змістом ст. 170 СК України.

Колегія суддів дійшла переконання, що знайшло підтвердження зібраними доказами та встановлено, що за своїм особистим законом малолітній Брунеллі Роберто відповідно до ст. 4 Конвенції 1980 мав законний доміцил за спільним особистим законом своїх батьків, а так само за зважчанням місцем проживання його сім'ї до фактичного роздільного проживання - проживав постійно в Італії, зайдки на законних підставах він зі своєю матір'ю, відповідачем у цій справі, виїхав у червні 2007 року тимчасово до країни вересня 2007 року в Україну, де попри волі позивача і за відсутності його згоди, а відтак самочинно утримується відповідачем від повернення до Італії, перешкоджаючи, таким чином, позивачу ефективно приймати участь у піклуванні про дитину, включуючи виховання, догляд тощо, що він, позивач, здійснював за місцем проживання дитини в Італії.

На підставі цього суд апеляційної інстанції приходить до зисновку, що діями відповідача порушені положення ст. 3 Конвенції 1980 лише у формі незаконного утримування малолітнього сина на території України від повернення до Італії більше строку тимчасового перебування, на яке дав згоду позивач, чиї права ефективно турбувалися б, якби не ці дії, що зобов'язує державу Україну за ст. 2 цієї Конвенції підняти усіх належних заходів для забезпечення негайного повернення дитини, що широкорозуміно пов'язано з визначенням підстав за ч. 2 ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основних соціальних свобод, вчиненої у Римі 04.11.1950, ратифікованої 17.07.1997 Законом України № 175/97-ВР (далі ЕСПЛ).

Слідуччи тлумаченю позитивних обов'язків держави за ст. 3 ЕСПЛ, наданого у рішеннях Європейського Суду з прав людини, з викодання Конвенції, відповідно може бути автоматичним і має враховувати встановлені виключення з обов'язку повернення

0668808085

різнику під час відсутності підтверженням, виходячи з найвищих інтересів дитини, та
такою достатністю погреб захисту материнства для недопущення повернення дитини за
ст. 20 цієї Конвенції, на які фактично у своїх запереченнях посилається відповідач.

Відповідачка не надала на підтвердження своїх заперечень жодних фактических
даних про будь-які її звернення до органів охорони правопорядку Італії щодо скандалів,
словесних обрах чи її адресу чи адресу дитини, щодо застосування фізичної сили, побоїв
чи інших форм насильства з боку позивача та його родини, садження осіб, з якими б вона
спілкувалася під час перебування в Італії, про умови її життя, побут, проведення
інстанції відкидає як незстановлені, а пояснення відповідачки сприймає не більше, як її
суб'єктивну особистісну оцінку стосунків в сім'ї, що об'єктивно нічим не
підтверджується. В огляді на це апеляційний суд сприймає публікації у друкованих
засобах масової інформації (пресі) та повідомлення на телебаченні про обставини життя
відповідачки не більше як спробу представити свою версію широкому загалу як
загальновідомий факт з подальшим зняттям з себе згідно з ч. 2 ст. 61 ЦПК України
обов'язку доказування.

За таких обставин, у суду відсутні підстави вважати, що позивач може бути
схильним за визначенням ст. 1 Закону України «Про попередження насильства в сім'ї» до
фізичного чи психологічного насильства в сім'ї та не зможе запобігти такому
насильству чи економічному насильству, загроза якого могла б реально входити від
батьків позивача чи інших його близьких родичів, або він виявиться неспроможним
матеріально забезпечувати виховання і розвиток дитини. Самі по собі побоювання
відповідача з цього приводу, не можуть виправдовувати існування серйозного ризику
задляння школи пагані.

Крім того, будучи вислуханим в судовому засіданні, малолітній Брунеллі Роберто
свідомо, вільно, без стороннього впливу розповів суду апеляційної інстанції про умови
своєї проживання в Італії, про відвідування дитячого виховного закладу, пригадав свою
Італійську родину, в тому півверсення не створить йому нестіркої обстановки з огляду
на потреби забезпечення його найвищих інтересів, що полягають, серед іншого, в
необхідності забезпечити дитині такі умови розвитку, за яких дитина зможе у
майбутньому самостійно реалізувати право на самоідентифікацію мову, стилену, за
крімнім спорідненням тощо, чому наявні суперечать односторонні дії відповідача, що
реально загрожують звуженню кругозору дитини через суттєве обмеження спілкування
батька і сина, поступану втрату дитиною, зокрема, мовних навиків спілкування та
розвіднення італійської мови.

Левадна Г.Г. обґрунтуючи свою відмову від повернення посилається також на
порушення прости її в Італії кримінальної справи. На виконання судового доручення
апеляційного суду державні органи юстиції Італії надали підтвердження про припинення
кримінального прослідування Левадної Г.Г. за заявкою Брунеллі Філіппо про вихradення
дитини (а.с. 217 т.2, а.с34 т.3).

З урахуванням наданих у судовому засіданні апеляційного суду доказами
позивача гарантії забезпечення позивачем житлових умов відповідачу в Італії, а також
ліцьових прав вимоги у неї відповідно до італійського законодавства щодо
штабуття прямих користування чужою реччю (особистого сервітузу, відповідно не

0668808085

Італійськими відповідьми до Італії, супроводжуючи свого сина і продовжуючи їхнім судочинством, для роз'язання спору про батьківське піклування в установленому Європейським законодавством порядку, у зв'язку з чим колегія суддів приходить до висновку про недостигність передбачених п. «б» ст. 13 Конвенції 1980 підстав для відмови у поверненні дитини, які б виключали можливість застосування ч. 2 ст. 8 ЄКПІ для відлучення у приватну відповідь на появу її сімейного життя, як про це вказував Європейський Суд з прав людини в рішеннях від 12.06.2007 у справі «Малуссо та Війиніто против Франції» (№ НС/E/942).

З'ясонуточні умови проживання дитини в Італії до від'їзду в Україну та за місцем фіктивного перебування в Україні та вілив їх на фізичне та психічне здоров'я дитини, в тому числі в разі їх зміни примусовим зворотним поверненням, місцевий суд перевілив доказування на постачача, поєтавши в основу своїх висновків про ці обставини лише фактичні дані у взаємозв'язку з іншими доказами, що суд апеляційної інстанції має обидві суттєві порушення процесуального закону, що суперечить положенням ст. 13 Конвенції 1980 та тлумаченю ст. 8 ЄКПІ, на якому в рішенні Європейського Суду з прав людини від 11.03.2008 у справі «Карлсон против Швейцарії» (№ НС/E/999).

Безперечно, працові і моральні засади суспільного порядку не можуть між собою конфліктувати, через що відповідно до ч. 4 ст. 13 ЦК України при здійсненні правособою повинна додержуватися моральних засад суспільства. Тому зведені для держави України є дотримання виголошених 20.11.1959 у Декларації прав дитини загальнолюдських юрисдикцій-правових принципів 6 і 8, за якими дитина, як обидві обставин, має бути серед них хто герцим отримують допомогу і захист, і матеріальна дитина не може роздлучатися з матір'ю, за киянком лише тих випадків, коли вони виключні обставини. Значимість дотримання цих принципів як звичаєвих норм міжнародного права підтвердила у преамбулі Конвенції ООН про права дитини, через що потреби захисту материнства у цій справі визнаються судом апеляційної інстанції юстиції, проте в кожному разі вони не можуть бути превалюючими чи винятковими за інших рівних умов. Відповідно, колегія суддів зважає на те, що зміст ст. 20 Конвенції 1980 має тлумачитися в загальному контексті предмета правового регулювання цієї Конвенції щодо забезпечення найвищих інтересів дитини, яка потерпає від порушення стабільності умов її виховання та від видлучення з середовища, до 20-їх років: як людина і повноцінний член суспільства, маючи, таким чином, підтіснений зв'язок, що находить своє формально-юридичне закріплення з боку держави, а тому застереження про необхідність захисту проголошених законодавством України членів принципів у галузі захисту прав людини й основних свобод, за своїм змістом є більш дужким ніж застереження про публічний порядок за ст. 12 Закону України «Про міжнародне приватне право», за яким неприпустимо буде застосування інтуїціональних чи інших правових норм, які не відносяться до національних, що виникають з положеннями ч. 4 ст. 13 ЦК України.

Виходячи з міценаведенного, у зв'язку з встановленими обставинами, в тому числі тими, що характеризують мотивацію відповідачки і причини її дій, суд апеляційної інстанції обмежується оцінкою того, наскільки задовільною є засада вимог через застинування ст. 12 Конвенції 1980 може привести до позитивного результату, неприпустимого лише з точки зору української правовідповідності, але і законодавца про непорушеність конституційного ладу і суверенітету України за ст. ст. 155, 157 Конституції України.

0668808085

Консультативний комітет суддів відзначає, що були б порушені гарантії права відповідачкої на гучнільному рівністі за ч. 3 ст. 24 Конституції України, будучи несумісним з національними уявленнями про приватні принципи, якби у зв'язку з наслідками виконання судового рішення відповідачка була б змушена повернутися для возз'єднання сім'ї в умові пристрастності, що унеможливлювали їй поєднувати материнство з працею, яку вона вільно б обирала, як гарантують ст. 43 Конституції України; позбавляючи її матеріальної і моральної підтримки материнства, включаючи паганження ставлення в сім'ї до матері в порушення ст. 35 СК України.

Зв. об'єктивич., що підтверджено поясненнями сторів та матеріалами справи (п.п. 177-178 т.1), коли відповідачі в Італії позивачем та його різними була надана змінна інформація щодо освідчення та підтвердити свій освітній рівень повної середньої освіти, здійснено належне утримання, заручування, відпочинок та організації дозвілля, висловлені факти у перекоджання й у працевлаштуванні та обмеження в зоні експлуатації, свободі пересування, немає підстав стверджувати про факт неповнолітків видачі судового розпорядження про повернення дитини з порушеннями ч. 3 ст. 24 Конституції України.

Статті 51 Конституції України закріплює рівність прав і обов'язків подружжя у
сім'ї та сімейну охорону державою як материнства, так і батьківства в цілях
захисту та підтримки сім'ї та дитинства, що здобуло свій розвиток у ст.ст. 11, 12
Закону «Про охорону дитинства», який відповідно до преамбули визначає
поліку державної політики у цій сфері до якої відноситься виконання
України за ст. 11 Конвенції ООН про права дитини про боротьбу з
нападом дітей із-за кордону, що імплементована у національне законодавство
Закону України «Про охорону дитинства». В цьому контексті відповідальна
чесеречувати проти порушення рівності прав подружжя і батьків щодо
дитини, у з'язку з чим повернення дитини відповідатиме наведеним
державної політики у галузі охорони дитинства.

Викодячи із даних про стан здоров'я дитини (а.с.222,225 т.2 та а.с.48 т.3), у відповідь на підозру суддів по юрисдикції сумніву щодо відсутності негативного впливу на здоров'я дитини у разі повернення її до Італії, де дитини з народженням була забезпечена медичним обслуговуванням та медичним страхуванням, і таким чином прива цієї дитини за ст. 49 Конституції України порушені не будуть.

Європейський Суд з прав людини, неодноразово зауважував, що спільне перебування батьків з дитиною та безпосереднє їх спілкування складає фундаментальну основу їх сімейного життя (*mutatis mutandis*, рішення від 04.05.2005 у справі «Монорі проти Угорщини»). Право відповідати на повагу до її сімейного життя може бути піддане необхідному у демократичному суспільстві відповідно до ч. 2 ст. 8 ЄКПІ та ст. 32 Конституції України лише з інтересах громадської безпеки, для захисту прав і свобод інших осіб, тому більшо, будучи розлученим з дитиною проти волі, має розраховувати на покист його права возз'єднання з дитиною у місці останнього спільног фахтичного проживання повно-їм і але за умови дотримання балансу з найвищими інтересами дитини.

Твердження відповідачів про зловживання позивачем юридичного освоєння та неповернення діл майна у суперечі з призначенням за ст. 1 Конвенції 1992 р. є правдивими, оскільки через тривале розлучення з батьком, а також не виконання батьківських обов'язків, підтверджується наявністю відмінної фотографії та вихідної з важкістю позуміти.

0668808085

Відповідь до лінії з метою обмеження помети відповідачі чи з корисною метою отримання будь-яких поривів в місцільку.

Оскільки розпорядження про позернення дитини не встановлює будь-яких формальних обмежень, у спілкуванні відповідачки з дитиною, як не встановлює і позитивних обов'язків для неї, то таке розпорядження лише сповідає її здійснити вимоги вибору розлучитися з дитиною) чи супроводжувати її до місця постійного проживання гарантованого позивачем (про що зазначено вище), і вибір цей настільки ільний, наскільки не встановлені судом будь-які перепони, що у зв'язку з поверненням дитини утискали б відповідачу в гарантованих Україною й конституційних правах, а тому таке втручання в її право на повагу сімейного життя належить визнати спільнім.

Ті обставини, що на території України відповідач забезпечила дитину належними умовами проживання, належним піклуванням із свого боку, працевлаштувалася для постійного забезпечення себе та дитини, забезпечила вільдування дитиною виховних установ з місце розвитку її здібностей, які дали привід стверджувати, що дитина живляється в Україні і повністю адаптувалася, колегія суддів вважає, що ці обставини не вистачають лише про належне виконання відповідачем обов'язків матері в період часового перебування дитини в Україні до розгляду спору судом. З державовою дією дитину пов'язує виключно походження своєї матері, але тісніше дитини відмінна з Італією за фактами народження і постійного проживання на її території та за час походження від укладеного за італійським законодавством шлюбу між родителями Італійської Республіки.

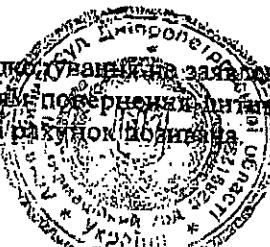
Строк розгляду даної справи певного місяця залежали від поведінки сторін у справі та їх представників, які кожного разу судових слухань наводили нові доводи, які мали бути рятуємо перевірені після збирання підготовчих доказів, ускладнюючи, тим самим, вирішення цієї справи.

Таким чином, колегія суддів приходить до висновку, що рішення суду у справі є необґрунтоване і ухвалене з порушенням норм матеріального права, оскільки до спірних правозахисних сторін не була застосована ст. 12 Конвенції 1980, яка підлягала застосуванню, а тому таке рішення не може бути залишене в силі та відповідно до ст. 309 ЦПК України підлягає скасуванню з ухваленням нового рішення згідно з ч. 2 ст. 314 ЦПК України про задоволення позовних вимог з видачою розпорядження про повернення дитини.

Визначаючи відповідно до ст. 2 Конвенції 1980 спосіб захисту порушених прав та інтересів дозивача, суд апеляційної інстанції згідно з ст. 4 ЦПК України знаходить за необхідно захистити права та інтереси дозивача передбаченими п.п. 3, 4 ч. 2 ст. 16 ЦК України способами, встановивши захисту відповідачу змінювати місце перебування дитини в Україні з передачею дитини позивачу, у чиєму супроводі дитина має перетнути державний кордон України у визначений строк, що не позбавляє відповідачу з своїм бажанням супроводжувати сина.

Відповідно до ст. 88 ЦПК України судові витрати і витрати на інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи судом першої інстанції підлягають стягненню з відповідача.

Витрати щодо проїзду у судові засідання позивачем до відповідача не зачинаються, а будь-які витрати, що будуть спричинені примусовим виконанням посторонніми органами до Італії, відповідають до ч. 2 ст. 16 Конвенції 1980 покладаються на рахунок позивача.

0668808085

Керуючись ст.ст. 88, 309, 313, 314, 316, 317 ЦПК України, судові пагати, —

ВИРИШІЛКА:

Апеляційні скарги Міністерства юстиції України та прокурора позивача Прунеллі Філіппо-Мартинової Олеся Вікторівни задоволити.

Місціні Амур-Нижньодніпровського районного суду м. Дніпропетровська від 18 лютого 2009 року скасувати і ухвалити нове рішення.

Причиною Брунеллі Філіппо, в інтересах якого звернулося із заявою Міністерство юстиції України, до Левадної Ганни Георгіївни про забезпечення повернення дитини до місця постійного проживання задоволити.

Задовілити утримування в Україні відлювідачкою Левадною Ганною Георгіївною від 11.11.2003 року до Італії малолітнього Брунеллі Роберто, 26.11.2003 року народження,

зберегти у малолітнього Брунеллі Роберто, 26.11.2003 року народження, до судинськ піт № 7 на вул. Санті Джуліано у м. Вероні у супроводі батька Брунеллі та матері Левадної Ганни Георгіївни (за її бажанням супроводжувати

її в території України здійснити до першого вересня 2009 року.

Батьків Левадні Ганні Георгіївні змінювати місце перебування в Україні Роберто, 26.11.2003 року народження, до моменту його передачі батькові Брунеллі.

Задовілити віборожу вивезення Брунеллі Роберто, 26.11.2003 року народження, з території України, накладено ухвалою апеляційного суду Дніпропетровської 20 липня 2009 року ізслід передачі його батькові Брунеллі Філіппо.

Судові витрати віднести на рахунок Левадної Ганни Георгіївни і стягнути з неї Державі України вісім гривень 50 коп. судового збору та сім гривень 50 коп. інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи.

Ікономічні рішення покласти на Підрозділ примусового виконання рішень Державної виконавчої служби Головного управління юстиції у Дніпропетровській області. Витрати, що будуть пов'язані з примусовим виконанням вироку віднести на Брунеллі Філіппо.

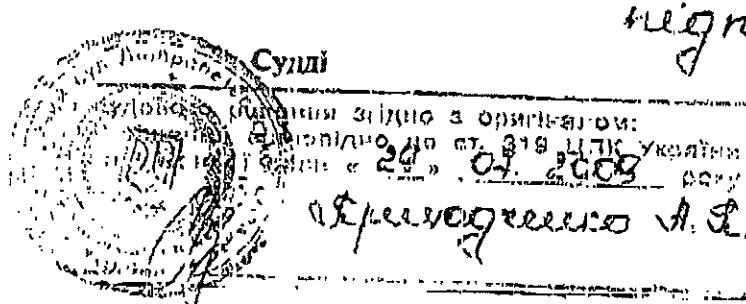
Копію рішення направити для відома до Адміністрації Державної прикордонної служби України, до Міністерства внутрішніх справ України та до посольства Італії в Україні.

Місціні набирає законної сили з моменту проголошення і може бути оскаржене під час подання касаційної скарги протягом двох місяців безпосередньо до Верховного Суду України.

Головуючий

Левадна Ганна Георгіївна

Суддя

0668808085

**MINISTERO DELLA GIUSTIZIA
DELL'UCRAINA
13, Horodetskogo St.
Kyiv 01001, Ukraine
Tel./Fax +380 44 278 37 23**

11 agosto 2009

**Ministero della Giustizia italiano
Via Giulia, 131 00186
Roma -Italia**

Ns rif. n°: 26-30/327

Con riferimento al caso relativo al minore **Roberto BRUNELLI**, ci pregiamo allegare alla presente copia della sentenza (in ucraino) emessa il 29 luglio 2009 dalla Corte d'Appello del Distretto di Dnipropetrovsk.

La Corte ha disposto il rimpatrio in Italia del minore Roberto BRUNELLI entro il 1º settembre 2009, accompagnato dal sig. Filippo BRUNELLI e (se lo desidera) dalla sig.ra Ganna LEVADNA.

All.: 10 pagg.

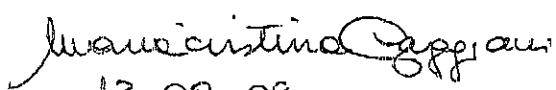
**Il Direttore del Dipartimento per il Diritto Privato Internazionale
e per l'Assistenza Legale Internazionale**

Kateryna SHEVCHENKO (*Firma illeggibile*)

Per traduzione conforme:

IL REVISORE TRADUTTORE - INTERPRETE

D.ssa Mariacristina GAGGIANI

13.08.09

0668808085

**МІНІСТЕРСТВО
ЮСТИЦІЇ
УКРАЇНИ**

Україна, 01001, м. Київ
вул. Городецького, 13
Tel./fax: +380 44 278-37-23

**MINISTRY
OF JUSTICE
OF UKRAINE**

13, Horodetskogo St.
Kyiv 01001, Ukraine
Tel/fax: +380 44 278-37-23

11.08.2009 Nr 26-30/32-4

Na No _____

**Ministry of Justice of Italy
Juvenile Department
(Central Authority for the
Abduction Convention)**

Via Giulia, 131, Rome, Italy, 00186

Referring to the case of the minor Roberto Brunelli, please, find enclosed herewith a copy of the court decision (in Ukrainian) delivered on the 29th of July, 2009, by the Appeal court of the Dnipropetrovska oblast.

The court stated that the minor Roberto Brunelli shall return to Italy accompanied by Mr. Filippo Brunelli and Mrs. Ganna Levadna (if she desires) before the 1st of September, 2009.

Enclosure: on 10 pages.

**Head of Department
of Private International Law
and International Legal Assistance**

Kateryna Shevchenko

0668808085

NR. 915

P. 1

JO

Studio Legale Picotti

Associazione tra professionisti costituita il 26.01.1987
www.studiopicotti.com e-mail segreteria@studiopicotti.com

Prof. Avv. Lorenzo Picotti - picotti@studiopicotti.com
 Ordinario di Diritto penale e Diritto penale dell'informatica nell'Università degli Studi di Verona - Patrocinante in Cassazione

Avv. Gabriella de Strobel Picotti - destrobel@studiopicotti.com
 Diritto di famiglia e dei minori - Mediatore Familiare riconosciuto dal Forum Europeo - Patrocinante in Cassazione

Avv. Simonetta del Modico - del.modico@studiopicotti.com
Avv. Silvia Bedani - bedani@studiopicotti.com

Avv. Tommaso Galvanini - galvanini@studiopicotti.com
Dott. Greta Forni - sonna@studiopicotti.com

Consulenza:

Prof. Daniele de Strobel
 docente all'Università di Parma

Verona, 31 agosto 2009

RG

Per l'ora con regalo

GIUSTIZIA MINORILE	
AC.	41
31 AGG. 2009	
PROTOCOLLO N° 25691	
DEI 01/09/09 AF 480-62108	

E.p.c.

Spett.le
 Autorità Centrale
 Del Ministero di Giusitizia
 c.a. Dott.ssa Ricci
 Via telefax 06 68807087

Spett.le
 Ufficio IV degli Affari Esteri
 Direzione Generale italiani all'estero
 c.a. Dott.ssa Antonella Casaretti
 Via telefax 06 36918609

Spett.le
 Ambasciata Italiana in Kiev
 c.a. Console De Stefani
 Via telefax 00380442302877

OGGETTO: Filippo Brunelli / Ganna Levadna

Sottrazione internazionale del minore Roberto Brunelli e rimpatrio del minore.

Come da inteso intercorso per le vie brevi in data odierna, informo che con sentenza del 30 luglio 2009 la Corte di Appello di Dnipropetrovsk ha accolto il ricorso del Signor Filippo Brunelli ordinando il rimpatrio del figlio minore in Italia entro il 1° settembre 2009.

Ad oggi, il mio assistito lamenta che non è stato possibile dare esecuzione alla predetta sentenza per irreperibilità / scomparsa della Signora Ganna Levadna e del figlio Roberto.

Orbene Vi chiedo di attivare tutti gli organi giudiziari ed internazionali (INTERPOL) predisposti al fine di consentire il ritrovamento del minore ed il rimpatrio del medesimo in Italia.

In attesa di un Vostro cortese e sollecito riscontro, invio cordiali saluti,

avv. Gabriella de Strobel